

lige saadan med; ogsaa her var der den skønneste Uenighed mellem de Herrer. Jeg indrømmer derfor, at jeg saa godt forstaaar, at der trænges til at faa konstateret denne Enighed. Men det, vi ellers hørte, navnlig fra det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen), var jo det, at dette Forslag kunde ikke være Grundlaget for en Forhandling. Jeg lyttede med spændt Opmærksomhed efter et Vink fra det ærede Medlem om, hvad han da mente, der kunde danne Grundlaget for en Forhandling. Folketinget har Gang paa Gang vedtaget Forslag om dette Emne, og de ere gaaede op i Landstinget, men hverken fra Landstingets Højre eller fra Folketingets Højre har det hidtil lykkedes os at faa en klart og bestemt udtalt Anskuelse om, hvad der skulde danne Grundlaget for en Forhandling. Altsaa, naar disse Dages Forhandling er til Ende, tror jeg, vi staa lige blankt og vide ikke, hvad det er, Højre vil. Maaske ligger det i, at denne Enighed er mindre væsentlig, end man vil give det Udseende af. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) skal jeg ikke opholde mig ved. Dog var der en Udtalelse, jeg vil takke ham for, og det var den, at for Byernes Vedkommende gaar det ikke i Længden med de kongevalgte Borgmestre. Her tror jeg, det ærede Medlem har Ret, men jeg er ganske vist ikke enig i den Begrundelse, han stillede op derfor. Jeg haaber — men det skal jeg ikke komme ind paa — at det maa lykkes os inden alt for længe at komme bort fra dette Forhold.

Jeg skal, som sagt, ikke trætte det høje Ting yderligere; kun vil jeg endnu en Gang understrege, at det, dette Forslag tager Sigte paa, er at hæve fire Femtedele eller endnu flere af Landets myndige Borgere op til lige Ret ogsaa i kommunale Anliggender. Jeg synes, at det er saa naturligt, naar vi nu have levet under den politiske Frihed i de 54 Aar, at vi da ogsaa naaede til en Løsning paa dette Felt. Forskellen mellem Højre i dette Ting og Venstre er den, at Venstre handler i Tillid til Mennesker, men Højre sætter Pengene over Menneskene.

N. C. Jensen: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg ønsker at gøre, og jeg vil da først rette en Tak til den højtærede Minister for de velvillige Udtalelser, han fremkom med til den Bemærkning, jeg tillod mig at gøre forleden Dag med Hensyn til Lovforslagets § 4 angaaende

Tiden for Valgets Afholdelse til Sogneraadene. Jeg tror, den gamle Praksis, der nu har været gældende gennem de mange Aar, siden vi fik Loven af 1867 om Landkommunernes Styrelse, vil man nødig bort fra. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at der er en lille Forskel mellem den gamle Lov og den ny, som jeg ikke har været opmærksom paa før nu, da den højtærede Indenrigsminister havde talt. Medens man i § 1 har bestemt, at man skal have været bosat i Kommunen og svaret direkte Skat i det forud for Valget gaaende *Skatteaar*, staaer der i Loven om Landkommunernes Styrelse af 1867: *Kalenderaar*. Der er der, som sagt, en Forskel, jeg ikke har været opmærksom paa. Men jeg tror tillige, at dersom man beholdt Ordet *Kalenderaar*, vilde man naa baade at beholde den gamle Praksis og tillige naa det samme som det, man tilsigter at naa ved det, der er foreslaaet i dette Lovforslags § 4 med Hensyn til Tiden for Valgets Afholdelse. Naar man beholder *Kalenderaaret*, vil den være Vælger, der har svaret Skat i det Aar, der gaar forud for Valget. Nu vil jeg villig indrømme, at det er en Fordel at vælge det ene af disse Aar, og at det af Hensyn til de ny Skattelove maa være *Skatteaaret*. Deri er jeg ganske enig med Lovforslaget. Jeg tror dog, at man ved at bevare den gamle Praksis ikke vil afstedkomme nogen Fortrød. Dersom der kommer til at staa i Loven, at de, der have svaret Skat i det indværende *Kalenderaar*, tillige have Valgræt, vil man sikkert paa en Gang naa at beholde den gamle Praksis og naa det, som er tilsigtet i Lovforslaget. Thi jeg skal villig indrømme, at jeg har ikke været opmærksom paa den lille Ændring, der er sket, og som ganske vist har sin Betydning. Skal man, som efter Lovforslaget have Valg i Begyndelsen af April, vil det ubetinget afstedkomme Ulemper, som det var rart at være fri for, og naar man, som sagt, beholder *Kalenderaaret* som det Tidsrum, hvorfor der skal svares Skat, saa naar man fuldt ud at beholde den gamle Praksis, og man naar det, som Lovforslaget tilsigter, og man afstedkommer ikke Spør af Fortrød.

Som sagt, jeg takker for de velvillige Udtalelser, der kom fra den højtærede Ministers Side, og vil atter tillade mig at henstille til den højtærede Ministers Overvejelse, om det ikke af rent praktiske Grunde og ogsaa af den Grund, at man saa beholder den gamle Praksis, som aabenbart har haft stor Betydning og ogsaa i Fremtiden vil